

Libro de Oro

Dagboeken van Hospitaleros



Roncesvalles 2020

Voorwoord van de voorzitter

Een vreemde gewaarwording: Prior Don Bibiano die de nacht in de Jefe-slaapkamer doorbrengt en 's morgens de Peregrinos wekt (met Gregoriaanse muziek uiteraard) en ze uitzwaait. Marisol die machinewasjes voor de pelgrims doet; Paula en Juan Pé die samen met Yolanda en Maribel bedden ontsmetten, vloeren reinigen, toiletten en douches schoonmaken...

We zijn gegaan in 2020;

Equipo 1 voor een week en toen moest de Albergue gesloten worden. Daarna een hele poos niet, tot 2 juli.

Vier 'uitgedunde' Equipas vertrokken vol goede moed naar Roncesvalles en toen ... kreeg heel Spanje een oranje kleurtje: "Let op er zijn risico's. "Alleen noodzakelijke reizen. En wij bleven weer thuis, in een landje waar het virus ook nog steeds rondwaarde en meer en meer landgenoten wist te vinden.

Pelgrims bleven komen in Roncesvalles, gemiddeld 30 per dag. Spanjaarden, Fransen, Italianen, en ook Nederlanders, die vertonen zich immers overal op de wereld, dat zit nou eenmaal in ons bloed. De ervaringen van de Equipas die in dit jaar wel in Roncesvalles zijn geweest, zijn opgetekend. We plaatsten ze al in onze nieuwsbrief, maar we zetten ze hier nog eens bij elkaar op de website van het Genootschap.

Een 'mager' Libro de Oro, maar evengoed de moeite waard om te lezen en de foto's te bekijken. Voor het warme gevoel ...

Dank je wel Hospitaleros die gewerkt hebben in Roncesvalles; dank voor jullie inzet! En dank je wel Hospitaleros die noodgedwongen thuis moesten blijven en alsmaar hoopten toch nog te kunnen afreizen; dank je wel voor jullie geduld en begrip!

En nu maar met z'n allen vurig hopen op een 'gewoon' hospitaleerjaar 2021.

'Kom op Jacobus, sta ons bij!'

Henk Trimbach

voorzitter Werkgroep Hospitaleren in Roncesvalles

Ook de redactie wenst u veel leesplezier.

Laten we hopen, dat we met elkaar, de mooie traditie van het Libro de Oro volgend jaar weer in zijn geheel kunnen voortzetten.

Noortje Spekman en Joke de Kler

Aantal pelgrims, die door de Hospitaleros ontvangen zijn in 2020

Periode 1	6 maart t/m 13 maart	205
Adviesgroep	3 juli t/m 10 juli	403
Periode 0	10 juli t/m 24 juli	855
Periode 1	24 juli t/m 7 augustus	881
Periode 2	7 augustus t/m 21 augustus	868
Totaal		3.212

Hospitaleros

Periode 1 Martien van Diessen, Annemieke de Jongh, Joke de Bakker-van Mook, Wim Tomassen en Han Hoevenaars

2 e Fase

Adviesgroep Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Noortje Spekman-Waasdorp, Jos Spekman

Periode 0 Hans | Perik, Toine van Moorsel , Jos Kox

Periode 1 Steve Weatherell., Don Gabriël, Donald Ajibola, Gonny Dubbink

Periode 2 Maarte van Hattem, Ineke van Hattem, Annemarie Hens-Weenink, Margreet de Vries en Ria Bindels (5 dagen)

Periode 1	vrijdag 6 maart t/m vrijdag 13 maart 2020
Hospitaleros:	Martien van Diesen, Annemieke de Jong, Joke de Bakker-van Mook, Wim Tomassen, Han Hoevenaars
Aantal pelgrims:	205

Vrijdag 6 maart

Onze shift begint fantastisch: een dikke laag sneeuw brengt ons terug naar 2010, de laatste witte kerst in Nederland. Goeie sneeuwballenkwaliteit. Annemieke reinigt de winterherberg op het moment dat de winter hier opnieuw begint. In de loop van de ochtend komt er een code-geel-telefoontje van Wim, die woensdag in Bayonne is begonnen aan zijn voettocht naar Roncesvalles: twee dagen regen en nu sneeuw maken het verblijf in een tentje op de berg teveel van het goede. Hij slaat een stuk over en loopt vanuit St Jean Pied-de-Port naar Roncesvalles.



Het klooster heeft aan een filmteam toestemming gegeven om alles op de begane grond op te stapelen in de bibliotheek, zodat ze ongestoord kunnen filmen. Mijn vraag of we de pelgrims dan maar allemaal door zullen sturen naar Burguete wordt niet op zijn waarde geschat. Zelfs een aanbod onzerzijds dat we een stapje terug zullen doen en de crewleden dan maar de pelgrims zullen laten opvangen, valt niet in goede aarde. Voel ik enige spanning? Geen tafel voor het Libro de Oro, geen tafel voor achter te laten spullen, geen wegwijzer naar de kelder, geen keuken beschikbaar, geen schoenenhok.

De dikke sneeuw vandaag maakt van alle pelgrims overlevers. Doodop, doornat en met natte ogen druppelen ze binnen. Gelukkig in groepjes, zodat ze steun hebben aan elkaar. We peppen ze op met een droge handdoek, juichkreten over de geleverde prestaties en een omhelzing. Oh nee, dat laatste niet, want het coronavirus loert om elke hoek. Grote flessen desinfectans staan op de Mostrador; elke Hospitalero heeft een klein flesje op zak. En afstand bewaren. Voor de veiligheid zullen we de komende dagen, nu het aantal pelgrims nog niet al te groot is, van Planta wisselen en een dag wachten voordat we de bedden schoonmaken, zodat de virussen hun tijd kunnen nemen om af te sterven. Er valt intussen een mail van de WHR binnen over de toestand in Roncesvalles. Helaas is men vergeten de Hospitaleros ter plekke om informatie te vragen.

Verkleumd, vereenzaamd en wanhopig belt Wim ons. Voor zijn route door de Pyreneeën is een code oranje afgegeven; hij kan en mag niet meer verder. We halen hem, na veel gesmeek, uiteindelijk in een louche gelegenheid langs de route op. Zijn dankbaarheid is grenzeloos. Om ons zelf met mate(n) te belonen, trakteren we onszelf op een ZURITO.'



Aan het eind van de dag kost het een aantal jonge pelgrims moeite om het bed te vinden. Een fles wijn en een frot weed zijn mede debet aan hun luidruchtige opgewektheid. De Jefe praat hen voorzichtig binnen, alwaar ze vrijwel onmiddellijk in Morpheus' armen vallen.

Zaterdag 7 maart

Het dooit met grote halen. Volledige tapijten sneeuw donderen van het dak, net wel en net niet op de passanten. Annemieke en Joke worden getroffen, maar overleven het gelukkig. Het coronavirus krijgt bij hen nog een kans. Bij het ontbijt krijgt de Jefe een minpunt op zijn conductestaat: gisteravond vergeten het geld uit de Mostrador mee naar boven te nemen. Er wordt een zwartboek aangelegd ten dienste van de WHR.

Samen maken we de winterherberg weer gebruiksklaar. Lakens en slopen worden weer om de bedden en de kussens gedaan. Nog een laatste dweilbeurt en de pelgrims kunnen er straks, als het druk wordt, weer terecht



Pablo heeft intussen in drie etappes (donderdag t/m zaterdag) het bestelde voedsel binnengebracht. Het blijft een koninklijk gevoel zo verwend te worden. Het klooster is goed voor ons. De brave borst (Pablo dus) heeft bovendien de eieren ondergebracht in ons nieuwe, beveiligde eierbroedhok, zodat we met Pasen wat feestelijks te eten hebben. De dag wordt afgesloten met een aantal afleveringen van "Toren C". Met in de hoofdrollen Annemieke en Joke, onze transgenders.



Zondag 8 maart

Heerlijk, wat een dag. Een lentezonnetje stralend op de sneeuw. Gezinnen met sleeënde kinderen. Echtparen in een trage pas over het kloosterterrein. Het terras van Casa Sabina vol mensen en glazen bier. Rond twee uur nog geen pelgrim te zien: die genieten onderweg van een hemelse wandeldag. Geen betere dag voor wereldvrouwendag. De Volkskrant meldt: "Vrouwen moeten gevaarlijker worden." En #Vraie-Femme-Africaine hekelt stereotypes over Afrikaanse vrouwen zoals "Een #EchteAfrikaanseVrouw verontschuldigt zich als ze door haar man geslagen wordt, want ze lokt het zelf uit."

Ondanks het mooie weer is de aanloop van pelgrims gering. Een eenzame fietser overnacht in haar tentje in de tunnel naar de kerk. Ze is tevoren door de Bomberos van de Ibaneta gehaald, omdat haar remmen weigerden. Een goede voorbereiding is het halve werk. Of was het: een slechte voorbereiding is maar half werk.

's Avonds om een half elf vinden we de symptomen van corona dusdanig aanwezig bij één van de Hospitaleros, dat we het Centro de Salud waarschuwen. Die vindt het verstandig met de patiënt langs te komen. Tegen twaalfen komt de uitslag. Geen corona, maar een dusdanig hartfalen, dat binnen de kortste keren een bezoek aan de cardioloog afgelegd moet worden. Opluchting bij Marisol, die al de sluiting van de herberg vreesde. Maar meer nog een bijzonder onwelkom bericht voor onze collega-Hospitalero. De terugreis naar Nederland wordt georganiseerd.

Maandag 9 maart

Hal en gang en enkele allerlei andere ruimtes worden ingenomen door een filmcrew. De Sótano is veranderd in een productieruimte. De miezerige dag wordt wat opgeleukt door een batterij filmlampen. Het normale pelgrimsleven wordt een hele dag stilgelegd voor 5 minuten theater. En morgen komt er weer een draaidag. Amazon wil ook graag verdienen aan de Camino. Het is wel behelpen, want tijdens elke take moeten de echte pelgrims buiten wachten en de Hospitaleros de hoogste staat van stilte en bewegingloosheid betrachten. Ook schoenenhok, keuken en lift zijn onbereikbaar. Hetgeen wel sneu is voor een kreupele pelgrim (gevallen over de bevroren sneeuw tussen kerk en hotel) die met een wagentje binnen weet te sluipen, maar moet wachten tot hij met de lift naar boven kan.



Vandaag slechts 16 pelgrims, maar wel eventjes 13 nationaliteiten. Daaronder zelfs een Turk, een zeldzaamheid. Het beperkte aantal pelgrims, 40% minder dan vorig jaar, zou iets te maken kunnen hebben met de corona-hype.

Dinsdag 10 maart

Met een beetje pijn in het hart nemen we afscheid van de Freiburger met z'n verzwikte enkel. Marisol heeft beslist dat hij niet een extra nacht krijgt. De bus is zijn enige optie na tweeduizend kilometer lopen vanuit Duitsland. Volgens de Hospitaleros had een dag respijt de rest van zijn Camino kunnen redden. Maar.. " ' t is zoals ' t is" (Wim Tomassen, 2009). Eén van de Hospitaleros is jarig en het klooster heeft voor een heerlijke Limburgse vlaai gezorgd en voor een fles Patxarán. Collega-Hospitaleros hebben enkele knaken bijeen gegooid voor een kistje geurige sigaren. De zon scheen zo zacht, dat het volop genieten was van een Panatella.

Donderdag 12 maart

Er is druk overleg tussen de Albergues in Navarra: sluiten of niet sluiten. Estella besluit als eerste de deuren dicht te doen. De rest aarzelt. Ook St.-Jean-Pied-de-Port mengt zich in de debatten. Langzaam begint bij de Hospitaleros ook twijfel binnen te sluipen over het voortzetten van de onderneming. Het thuisfront informeert meermaals daags naar de gezondheid van hun geliefden. Onze collega heeft intussen het medisch circuit bereikt na zijn gedwongen terugkeer naar Nederland. De Spaanse diagnose wordt niet zo heet gegeten als hij door de (overigens bijzonder nauwkeurige) arts van het Centro de Salud werd vastgesteld. Hartkwaal: ja – dodelijk: niet direct. Aan de telefoon grapt hij per ommekeer weer terug te keren. Nu begint de verzekeringstechnische afwikkeling van medische kosten en reiskosten. Sterkte.

Vrijdag 13 maart

Vrijdag de dertiende of niet. Vanuit Nederland komen telefoontjes van aanstaande hospitaleros over de toestand in Roncesvalles. Mensen met pelgrimsplannen checken de mogelijkheden, al dan niet via het genootschap. Pamplona Municipal besluit het voorlopig voor gezien te houden. Eén van de Hospitaleros belt de treinreiswinkel om de kaartjes van volgende week zaterdag in te ruilen tegen die voor een eerder vertrek. Symbolisch is een al drie dagen aanhoudende koude mist. We wisselen van Casa Sabina naar La Posada.

Opvallend genoeg hebben we vandaag geen enkele Spanjaard in huis. Is dat een voorteken? Geen enkele.

Inderdaad. Rond 19.00 uur komt er een bericht uit Madrid: conform de uitgeroepen noodtoestand worden de herbergen langs de Camino gesloten. Er is opluchting: eindelijk duidelijkheid. Er is verdriet, met name bij Marisol: haar levensvulling wordt de adem afgesneden. Er wordt naar St.-Jean Pied-de-Port gebeld, om niemand meer door te sturen. Er wordt overlegd over de afronding van het Hospitaleroswerk. Er is contact met Henk Trimbach van de werkgroep. Maar dan komt de grootste klus, het informeren van de pelgrims. Die zitten op dit moment nog aan het diner en druppelen rond 20.00 uur langzaam binnen. Er is verslagenheid (kan ik niet toch doorlopen?), wanhoop (ik heb geen geld voor de terugreis), maar vooral saamhorigheid. Samen pluist men uit hoe de terugreis op te zetten. Twee Fransen, een Amerikaanse en een Koreaanse arrangeren samen een taxi naar St.-Jean Pied-de-Port. Er zijn pelgrims die de taxi zelfs tot Biarritz laten rijden. Een enkeling neemt de bus naar Pamplona. Via Pamplona en San Sebastian bereik je de Euroliner die je voor een schappelijke prijs naar Dortmund brengt. 50 uur na je vertrek sta je voor je eigen voordeur. We laten de activiteiten doorgonzen tot ver na tien.

Zaterdag 14 maart

Om vijf uur staan de eerste pelgrims al beneden. Taxi's staan snorrend te wachten. De bus van 9.20 uur naar Pamplona vertrekt inderdaad. Nu nog de bus van 15.30 uur naar St.-Jean Pied-de-Port en dan is iedereen op weg naar huis.

Na het ontbijt vangen we de gewone werkzaamheden aan. Verdieping twee wordt gekuist. De keuken en de trappen gesopt. Daarnaast maken we de pelgrimsverblijven schoon, wassen de hesjes en wachten tot 10.00 uur om de treinreiswinkel te bellen. De volgende groep Hospitaleros (april? mei?, november?) komt in een schone herberg.



2 e Fase

Adviesgroep

Vrijdag 3 juli t/m Vrijdag 10 juli 2020

Hospitaleros:

Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Noortje Spekman, Jos Spekman

Aantal pelgrims

403



v.l.n.r. Jos Spekman, Noortje Spekman, Marisol, Mieke Trimbach, Henk Trimbach

Donderdag 2 juli

Terug van weggeweest. Het voelt nog een beetje onwerkelijk om hier weer te zijn. Alles lijkt anders, maar toch ook weer niet. Alleen die mondkapjes is wel echt wennen.

Na twee dagen, bijna achter elkaar aan rijden arriveerden wij tegelijk rond half 3 in Roncesvalles op donderdag 2 juli. Hartelijk begroet door Marisol en zijn we gelijk begonnen aan de eerste helse klus. Ik had er al thuis van gedroomd. Al de lakens en slopen moeten natuurlijk van de bedden en de eerste serie ook nog gewassen, omdat die al beslapen waren. Maar tot onze grote verrassing stonden de karren in het washok ook nog vol, wel gewassen, maar voelden wel nog vochtig aan. Ook zat er nog een lading in de droogtrommel. De vloer stond aan de achterkant vol met water. De oorzaak was niet te achterhalen.

Dus alle hens aan dek. Mieke begon met het wassen, wij alles van de bedden halen en daarna rolletjes maken en in de kasten leggen. Dat heeft tot en met vrijdagmorgen geduurd. Daarbij dan allerlei zaken bekeken, is er handgel, zijn er handschoenen, mondkapjes en pijlen enz.

Gelukkig, daar was goed voor gezorgd. Zelfs de buitentent was aanwezig. Maar daarover later meer.



Helaas had Pablo niets gedaan, ofschoon dat wel aan hem gevraagd was. De koelkast was ook nog vol met etenswaren, dus, alles maar weggegooid; zonde. Gelukkig had Henk thuis al de boodschappen doorgegeven, dus er kwam genoeg vers binnen.

We zijn nog even naar de kerk geweest. Don Valentin was verheugd ons weer te zien. Ook Don Jesus zat weer op het altaar. Nog even broos, maar met pretoogjes vertelde hij dat hij al 94 jaar oud is. Geweldig!.



Eindeloos lakens rollen

Vrijdag 3 juli

De eerste openingsdag... Al 49 reserveringen op deze eerste dag en aan het eind van de dag waren er 87 pelgrims. Bijna 'vol' dus. Veel fietsende Spanjaarden die blij zijn dat de provincie lockdown over is.

Dus veel Spanjaarden, maar ook wat Nederlanders, Duitsers, Fransen etc. Een Italiaanse familie, chaotisch, kostte ons kopzorgen. Maar geen Koreanen deze keer. Scheelt wel in de spraakverwarring.

Annemieke had pioenrozen meegegeven voor Don Bibiano en Marisol, die gretig in ontvangst werden genomen. Zelfs Eburne hebben we nog even gezien, maar niet gesproken.

De pijlen, die we aangebracht hadden werkten niet. De pelgrims liepen gewoon heen en weer, dus toch maar besloten dat zo te laten en morgen weer via het oude systeem te werken. Via de gang en de achter trap naar boven. Geeft wel rust in de Mostrador En omdat ze dat nu gewend zijn komen ze ook via deze trap weer naar beneden.



Het inschrijven is verplaatst naar de Ingang, Hier kunnen maximaal 4 pelgrims zich inschrijven. De overige pelgrims moeten buiten wachten. Een prima oplossing.

Zaterdag 4 juli

Vandaag iets minder pelgrims, namelijk 71. Het valt wel op dat 80 % Spanjaarden zijn. 10 % Italianen en de overige 10% zijn Belgen, Fransen, Duitsers, Nederlanders, Ieren en een Pool. Toch nog 2 Koreanen, maar die wonen in Spanje. Voor het eerst twee man met paarden aangekomen, die hun tocht naar Santiago op film laten vastleggen. Deze film komt op Outdoor-TV! Voor een aantal pelgrims was het bij Sabina zo gezellig, dat ze na tien uur pas in de herberg aankwamen. Een Spaanse dame belde zelfs dat ze nog in het restaurant zat en na tien uur terug zou komen!!! Kennelijk had ze Don Bibiano gesproken, want toen deze vrouw na tien uur in de herberg kwam en daarna de buitendeur dicht ging stond daar ineens onze Don voor ons. Hij informeerde of iedereen binnen was! Tot zijn geruststelling was dat inderdaad zo!

Zondag 5 juli

Nootje en Henk hebben inmiddels het hoofdbestuur van het NGSJ geadviseerd toestemming te geven Hospitaleros naar Roncesvalles te laten gaan. Ook is het concept 'aanpassingen handboek' naar de collega's van de WHR gestuurd. Er is al 'op geschoten'.

We hebben prachtig zomerweer; volop zon! De pelgrims komen geleidelijk aan binnen, alles verloopt zeer Tranquilo. Met respect voor elkaar worden de veiligheidsregels in acht genomen. Slechts 2 machinewasjes en alles bij elkaar 40 pelgrims. Weer een zonnige dag. Bijzonderheden????? Het loopt een beetje terug. 3 slapers op 2 en 37 op verdieping 1. Begrijpelijk heel gauw klaar morgen.

Het maximaal aantal reserveringen is losgelaten. Omdat er bijna overal gereserveerd moet worden, laat de Albergue in Roncesvalles ook reserveringen oplopen. Het lijkt erop dat er in de nabije toekomst altijd gereserveerd zal moeten gaan worden. In Galicië neemt men nu een proef met een reserverings-app. Wanneer de proef goed uitpakt, zal die op de gehele Camino Frances worden ingevoerd.

Toch nog een schrik, gisteren en vandaag. Rond Lleida in Spanje en rond Porto en Lissabon is weer een totale Lock down ingevoerd i.v.m. oplopend aantal Corona gevallen.

Vandaag kwam daar nog een stuk bij ten noorden van Lugo, Camino Primitivo en Camino del Norte. België heeft zelfs Spanje weer code oranje gegeven. Laten we echt hopen dat het hierbij blijft. Weer een zonnige dag.

Maandag 6 juli

Helaas een regenachtige dag. Maar morgen wordt het weer beter. Pablo gevraagd om de tent een beetje vast te zetten. Met wat wind stijgt hij op naar de hemel. Maar er staan nu een tafeltje en een paar stoelen bij. Lekker om in de schaduw te zitten, als er zon is. Veel Fransen en Italianen in huis vandaag. De Spanjaarden zitten weer in de bus die van Pamplona komt, zo rond kwart over vijf. Ze hebben vaak gereserveerd.

Wij, de Hospitaleros, vinden de 'wegwerp' lakens en -slopen een uitkomst; Marisol ook. Ze wil ze ook graag na de coronatijd blijven gebruiken. Het lijkt erop dat de 'schuierjaren' voorbij zijn.

Als dan de mondkapjes ook maar verdwenen zijn. Het is warm, je bril beslaat, maar vooral, je kunt de pelgrims slecht verstaan.

's-Middags komt er een Duitse dame binnen die op de berg gevallen is. Een zgn. 'gevallen' vrouw! Haar bril was gebroken en ze probeert ons met luide stem duidelijk te maken dat ze een nieuwe bril uit Duitsland wil laten opsturen! Maar waarnaartoe? Uiteindelijk hebben wij samen, in goede harmonie, besloten dat ze in twee dagen naar Pamplona gaat lopen en de nieuwe bril naar een Albergue daar laat sturen. Helaas zijn een aantal herbergen vanwege het feest van San Fermin op 7 en 8 juli gesloten. Probleem dus nog niet opgelost! Uiteindelijk heeft ze, via haar zoon in Duitsland, een plek voor drie dagen kunnen reserveren in Zabaldika. Daar zal ze de bril naar toe laten sturen! Voorlopig is dit probleem dus opgelost!

Een Belgische moeder met haar twee zoons van 13 en 15 jaar komen binnen en onderwerpen zich aan de eerste regels van de herberg: mondkapjes op, inschrijven, Credentials en Identiteitskaart of paspoort. Gedisciplineerd volgen de jongens de aanwijzingen op. Voor zeven uur hebben ze al gegeten en gaan daarna vroeg naar bed. Een van de twee jongens gaat 15 juli weer terug naar Turnhout en de ander 24 juli. Moeder loopt nog door tot Santiago en vliegt daarna weer terug. Heel bijzonder!

Dinsdag 7 juli

Jos en Noortje gaan na de schoonmaak naar St. Jean Pied de Port om de zoveelste baret te kopen. In het vertrouwde winkeltje aan het eind van de straat. Daarna een bezoekje aan het Franse pelgrimsbureau, waar ze heerlijke koffie aangeboden kregen. De dag verliep rustig, het weer was

goed en aan het einde van de dag maakten twee late fietsers (een Duitse vader en zoon die Nederlands spraken en net over de grens bij Doetinchem woonden) de hele eerste etage vol. Ze waren precies op tijd binnen. De klok sloeg 10 uur.

Marisol schrijft de eerste kampeerder in, een jonge Duitser. Henk schrijft daarna nog twee

kampeerders in, een kranige Duitse jongedame en een Roemeense fietser.

Dan zegt Marisol dat ze aan Edurne gaat vragen of er nog wel gekampeerd mag worden. Zij denkt van niet. Twee Françaises willen, nadat ze gezien hebben dat er gekampeerd kan worden, hun bed ticket inruilen voor een tentticket. Dat wordt door Marisol geweigerd! Wij zoeken in onze mailbox naar de e-mail waarin Edurne schrijft dat wij het maar moeten beslissen of er gekampeerd kan worden. We vinden dat bericht, maar intussen zit de werktijd van Marisol erop en is ze naar huis.



Wij zullen haar dit bericht morgen laten lezen.

Woensdag 8 juli

Een verdieping schoonmaken met 4 hospitaleros, dat is een fluitje van een cent. Maar vandaag zijn er weer meer reserveringen en gaan we ongetwijfeld ook de deuren van de 2^e etage open maken. Het is prachtig weer. Wanneer wij terugkomen van de overheerlijke maaltijd in Casa Sabina wachten er slechts een viertal Peregrinos; zij kunnen alvast onder de douche! Druppelsgewijs komen de pelgrims binnen; logisch want het uitzicht op de berg moet schitterend zijn en dan wil je nog niet aan die helse afdaling beginnen. Een Nederlandse dame die op Tenerife woont, heeft geen werk (Corona?). Zij heeft dan maar besloten om voor de derde keer de Camino te gaan lopen. En verder ... vooral veel Spanjaarden, jonge mensen die er ongetwijfeld weer eens uit willen na een lange lange Lock down!!

We hebben het met Marisol over kamperen gehad en haar gezegd dat Edurne ons eerder meldde dat wij maar moeten beslissen of we kampeerders toelaten. Afgesproken dat ze welkom zijn, maar dat er niet meer 'geruild' kan worden wanneer men eenmaal een bed heeft (via internetreservering of aan de Mostrador).

Veel Italianen in Aterpea vandaag. Onder de tent is door Pablo een tafeltje en vier terrasstoeltjes gezet. Morgen gaan we die stoeltjes toch maar naar binnen halen, want pelgrims schuiven ze bij elkaar en maken er een terrasfeestje van. Afstand wordt daar niet bewaard en mondkapjes blijven ... ergens, maar niet over mond en neus ... En was die tent niet bedoeld voor ... juist!



Donderdag 9 juli

De bedden gestofzuigd en ontsmet. Ook de lockers ontsmet. De vloeren gezwabberd, gemopt op P2 en gepledded op P1. Onze appartementjes schoongemaakt en alvast wat opgeruimd. Klaar om vanmiddag weer pelgrims en de drie opvolgers te ontvangen. Morgenochtend de laatste werkzaamheden voor ons en dan zaterdagochtend weer op reis – huiswaarts.

Om 12:00 uur had Don Valentin ons in het klooster uitgenodigd voor een glaasje Patxarán en een Galeta. Even gezellig onderuit en een gesprekje over Vacas y Terneros.

Even leek het erop dat alleen P1 gebruikt zou gaan worden, maar wat verder in de middag kwamen er toch nog verschillende pelgrims de berg over. Om 18.30 uur een groep van 10 Franse jongelui; een enkeling een mondkapje, geen Credentials en in de verwachting dat zij zelf hun eten wel zouden kunnen gaan klaarmaken in de keuken. Gaan eten in het restaurant was te duur! De magnetrons kunnen gebruikt worden ...

Hans, Toine en Jos brachten heerlijke aardbeien en kersen mee. Zij konden zich meteen in de resterende slaapkamers op P1 en P2 installeren.

Vrijdag 10 juli

Nog een laatste keer om 06:00 uur de pelgrims uitzwaaien, ontbijten (nu met 7 hospitaleros), de bedden en vloeren schoonmaken. En dan de overdracht, kort en bondig in de huiskamer op P1. Daarna koffiedrinken bij Casa Sabina. En dat alles zonder onze senior Hospitalero. Hij was zo duizelig dat hij nauwelijks op zijn benen kon staan. Dus dan maar 'even' naar het Centro de Salut. Na een grondig onderzoek een prik en pillen voor drie dagen kon hij gelukkig weer terug naar de Albergue. Morgen rijdt zijn eega de eerste etappe tot Tours.

Een gezamenlijke warme maaltijd in La Posada sloot onze Hospitaleerperiode van 8 ½ dag af.

**Nu maar hopen dat deze 2^e fase tot en met groep 8 kan worden voortgezet!
Succes en blijf gezond collega-Hospitaleros!**



2 e Fase

Periode 0

Hospitaleros:

Aantal pelgrims:

Vrijdag 10 juli t/m Vrijdag 24 juli 2020

Hans Perik, Toine van Moorsel, Jos Kox

855



v.l.n.r. Hans Perik, Marisol, Toine van Moorsel en Jos Kox

Dinsdag 8 t/m donderdag 10 juli

Hans, Jos en Toine wilden samen in de transporter van Hans rijden. Maar een paar dagen voor vertrek hoorden ze, dat in Frankrijk in een auto geen 3 personen naast elkaar mochten zitten

vanwege de corona. En op advies gingen ze met de auto, want voor Spanje was het erg onzeker vanwege lock-downs (en ze wilden in geval van nood wel snel terug kunnen). Dus toen op dinsdag 8 juli verzamelen in Heerlen bij Jos, overnachten en om ca 7.00 uur in de auto van Jos via Reims naar iets voorbij Limoges. In het begin regen, aan het einde van de dag zelfs erg warm. De 2^e dag – daarom waren ze zo ver doorgereden- naar Oradour sur Glane, het dorp dat in WO II volledig was verwoest en alle inwoners vermoord waren. Best indrukwekkend. Donderdagavond in Rongesvalles. Hele dag wel warm geweest maar tegen de avond wel minder. Lekker gegeten in het Restaurant en met Henk, Mieke, Jos en Noortje nog even gezellig bij elkaar gezeten. Jos Spekman voelde zich niet goed en is de volgende morgen nog even naar de dokterspost geweest voor een controle.

Vrijdag 11 juli

Allen samen eten, 's middags nog hulp gehad van de "oude" groep. Die wilde de volgende dag al Avroeg vertrekken. Uitgezwaaid en daarna met ons drieën aan de gang. Vrijdag, zaterdag en zondag groepen van 20 tot 30 personen: maar toch schommelt het aantal pelgrims maar tussen de 60 en 80. Fransen lopen nu ook i.v.m. 14 Juli. Gisteren nog een Zwitserse dame ontmoet, die uit Santiago aan het teruglopen was naar Zwitserland met 2 ezels.

Zondag 12 juli

Met mondkapjes toch maar vreemd en onwennig werken, zeker als je een bril op moet in de Mostrador. Heel de tijd beslaan de glazen!



Vandaag 96 pelgrims waarvan 34 scouts uit Nantes. Ze kwamen in groepen en hier mistte ze er 4! De laatste 2 kwamen pas tegen 19.30 uur. De rest was er zo rond 18.00 uur, wel een hele zorg voor de leider. 's Avonds laat rond 23.00 uur nog 2 fietsers. Trein had vertraging, daardoor bus gemist en pas laat op de fiets. Ze waren al bezig buiten hun tentje op te zetten, wel op een plek waar iedereen door moest. Dus nog binnengelaten waar ze erg blij om waren

Maandag 13 juli

Bijzonderheid van vandaag. De scoutinggroep werd ca 11.00 uur opgehaald met de bus

Dinsdag 14 juli

Feerstdag in Frankrijk, niet bijzonder veel Franse pelgrims meer. Wel veel motorrijders. Blijkt ongeveer de helft van de pelgrims reserveert, de rest komt zo. Aan de Mostrador nog altijd veel vragen over covid, ook telefonisch. Overigens wel uitdrukkelijk vragen of de pelgrim gereserveerd heeft, anders ben je al halfweg met inschrijven en moet het toch anders. Nogal een keer de bel na 22.00 uur in de avond (en niet alleen cafégangers) Gisteravond weer rond 23.0 uur, 2 meisjes. Ik

verdenk ze ervan dat ze 's middags een stempel gehaald hebben om zo 's avonds gratis binnen te komen. Och ja.

Woensdag 15 juli.

Mieke Trimbach jarig. Henk belde voor het gebruikelijke woensdagcontact. Niets apart, wel is het zo dat je met de ½ van de bezoekers toch evenveel werk hebt. Alleen geen lakens en slopen wassen. Er kwamen vandaag relatief meer Italianen, andere dagen zijn ze ook wel goed vertegenwoordigd. Altijd wel een pelgrim met uitzonderingen.

Gisteren een Spaanse dame, bed gereserveerd, maar naast haar lag een man. Oh, oh heel de middag liep ze te zeuren. Tot overmaat van ramp kwam ze ook in de wasserij. Daar realiseerde een man zich dat al zijn kleren gewassen kunnen worden: dus hup, ook de broek uit! Ze wist niet waar ze kijken moest, want het gebeurde voor haar ogen. Uiteindelijk besloot Marisol de dame na 19.00 uur een ander bed te geven. Ze vreesde toch slecht commentaar van de dame in de websites.

Om kwart over 10 staat er nog 1 Oostenrijker in de Mostrador, hij was om 2 uur vertrokken uit Saint Jean- Pied- de -Port en wilde nog graag 1 slaapplek, we hebben hem in de laatste cabine geplaatst, dicht bij de douche, zodat de andere pelgrims geen last van hem zouden krijgen, onderweg naar zijn slaapplek vraagt hij of hij spulletjes naar huis kon sturen. De rugzak van 30 kilo was toch wel een beetje zwaar.

Donderdag 16 juli.

Om 7 uur komt een Duitse jongedame naar Hans toe en vraagt of ze wat spulletjes mocht achterlaten, helaas voor haar en de andere pelgrims is de weggeeftafel niet aanwezig, maar ze wil toch haar rugzak lichter maken en besluit haar dingen op een bank te leggen, 1 behaaitje, 1 slipje, 2 shirtjes, wat doucheschuim en een zakje met condooms, even later komt 1 Belgische dame naar buiten en vraagt of ze de spulletjes mag meenemen, wie zijn wij om nee te zeggen, dus krijgt ze een ja, en wat haalt ze eruit, ja hoor, de condooms gaan bij haar in de tas, de dame is dus wat anders van plan op de Camino, maar is wel goed voorbereid.

Onze preutse dame verdwijnt heel snel en er kan nauwelijks een goeiendag af, wat zal zij het nog moeilijk krijgen op de Camino, wanneer ze dit blijft volhouden.

Het schoonmaken gaat weer voorspoedig, Toine doet de keuken en de prullenbakken, Hans en Jos beginnen op de 2^e verdieping de bedden te zuigen, daarna de vloer te schuieren en al het hout wat



aangeraakt kan worden te ontsmetten, Toine komt snel helpen en zo is het klusje snel geklaard, om half 10 alles klaar, Jos en Hans besluiten nog even te gaan Geo-cachen in de buurt van Espinal.

Tja, wat moet ik verder nog over deze dag vertellen, we hebben 10 reserveringen, en ca 23 pelgrims die op de bonnefooi aan komen lopen en fietsen, van de reserveringen komen er 2 niet opdagen, dus totaal 31 personen, waarvan 4 kinderen. Deze kinderen vragen wel heel veel aandacht en we krijgen dan ook meerdere keren te horen van de pelgrims dat deze kinderen behoorlijk luidruchtig waren, ze zijn in de leeftijd van 4 t/m 10 en van 2 gezinnen die met elkaar lopen uit Frankrijk. De jongste mag lopen, maar zit ook in een draagzak. De verveling slaat toe in de avond, met 3 mannen is dit heel goed te doen, want er is

niets te doen.

Vrijdag 17 juli 2020,

Om 7 uur, ja, je leest het goed, om 7 uur is iedereen buiten, helaas komen er 5 terug om hun bagage weer op te halen en die blijven treuzelen, de 2 fietsers presteren het zelfs om na 8 uur pas te vertrekken, maar dat hebben wij niet gezien, wij zaten al aan ons uitgebreid ontbijt. Ja, ons ontbijt is behoorlijk uitgebreid, Toine is er een meester in, we hebben elke morgen versgeperste Jus, een vers gekookt eitje, verse koffie en de bakjes met yoghurt staan ook al klaar bij de muesli, uiteraard wordt er niet gesproken, want we eten, wel wordt er geauwehoerd, maar dat hoort erbij. Om 9 uur is alles klaar, de bedden gezogen, de vloer schoon gemaakt en al het hout en leuning zijn gedesinfecteerd, onze lakens liggen al in de droger, zodat we vanavond schone bedden hebben, ja hoor, we zijn thuis goed opgevoed en alles is er goed in gepropt, zo goed, dat we hier in Roncesvalles zelfs luisteren naar moeder de vrouw.

Zondag 19 juli 2020

Best redelijk op tijd zijn alle pelgrims weeretrokken. Gisteravond wel een paar lastige mannen gehad, Paula zei nog tegen ons pas maar op. Ook moest er weer stennis gemaakt worden door "toeristen" die binnen waren en cola uit de automaat wilden. Ze wisten dat die binnen stonden en hadden dat voorheen ook "altijd" gedaan. Maar eenvoudig: toeristen komen niet binnen, dan moeten ze maar naar een van de 2 bars.

Vandaag leuk begin ook doordat we in de Silo de Carlomagno binnen mochten kijken naar het werk van een groep archeologen. Die onderzoeken in opdracht van klooster en Gobierno de beenderen die daar in de loop van de eeuwen in gegoooid zijn. Heel interessant! Maar wat een engelengeduld! Heel de dag tot 's avonds 10 op de knieën!

Maandag 20 juli 2020

Vanmorgen weer heel snel alles gereed voor vandaag, Om half 10 zijn de bedden gestofzuigd, de vloer gezogen, gesopt en gewaxt, de leuning en houten delen gesprayd en ons zelf ook nog gewassen. Jos en Hans besluiten om naar de Ibaneta te gaan wandelen, Toine blijft in de huiskamer



om andere dingen te doen. Boven gekomen bij de Ibaneta besluiten ze om over de weg naar Lepoeder te wandelen, voor Hans geen probleem, maar Jos krijgt steeds meer pijntjes en voelt spieren die hij niet wist dat hij ze had, maar boven aangekomen en 1 appeltje gegeten toch verder door het bos, ja, het bos waar iedereen over praat, omdat het z'n zware afdaling is. In het begin gaat het redelijk met Jos, in het middelste gedeelte gaat het helemaal niet meer met Jos en op het laatste gedeelte moet Jos op karakter naar beneden, zelf heeft hij geen

benul meer hoe hij z'n voeten naast elkaar moet zetten dus hij gaat voetje voor voetje naar beneden. Om half twee komen ze bij Casa Sabina aan, maar Jos is te moe om te eten, zijn salade blijft voor de helft staan en alleen de postres worden opgegeten, Hans die eigenlijk tot 3 uur vrij mag zijn doet de ingang, Toine in de Mostrador en Jos wordt naar de douche gestuurd, om 4 uur is hij nog niet terug, en ja hoor na kwart over 4 komt een afgepeigerde man naar beneden om in de wasserij, waar niets te doen is, verder zijn spieren rust te geven.

Verder gaat alles goed hier, we vermaken ons, mede door het mooie weer, lekker buiten door te kletsen met de pelgrims, in de Mostrador komen alleen toeristen die het liefst door de slaapzalen willen lopen, maar hier echt geen kans voor krijgen, sommigen lopen boos weg en er zijn er zelfs een paar die de draaispiraal van Marisol van de tent afrukken, oh oh, waar gaan we naar toe.



Dinsdag 21 juli 2020

Op het laatste moment toch nog de 2^e verdieping open, 2 dames uit resp. Oekraïne en Duitsland. Betekent dat we de hele vloer morgen moeten dweilen en waxen. Maar allee er zijn ergere dingen. Voor de rest een hele rustige dag, wat moet je dan ook met maar 38 pelgrims binnen. 's Avonds een heerlijk tomatensoepje van Jos waar we wel 3 dagen van kunnen eten.

Woensdag 22 juli 2020

Met Marisol op de foto, het moet er toch een keer van komen, 1 rondleiding van Don Valentin die eindigt met P....., en het hoogtepunt is wel dat wij precies om 12 uur in de klokkentoren waren en de harde slagen niet konden missen, even later ook nog het Angelus erachteraan dus het kon niet beter. Helaas hadden wij geen oordopjes bij ons die heel erg nodig waren.

Toine begint aan de soep te wennen, heeft nog steeds veel last van zijn mond, maar gelukkig kan hij nog wel praten, hij zit dan ook met veel plezier in de Mostrador en het liefst neemt hij de telefoontjes aan van de mensen die vragen of de Albergue open is en of ze moeten reserveren, hij doet dat met verve in alle talen, SJAPO!

De archeologen worden door ons verwend, de soep die Jos gisteren heeft gemaakt wordt naar de kelder gebracht en smakelijk opgegeten, om 10 uur zitten ze bij ons in de huiskamer om eens ergens anders te zijn dan alleen in de kelder, ook hier hebben we een wijntje of fris of Patxarán klaar staan. Don, van de volgende groep is ook binnengekomen, de 1^e van de 4 nieuwe Hospitaleros, hij was behoorlijk vermoeid en moest nog eten, hopelijk heeft een "menu de Peregrino" hem goed gedaan. Vandaag 68 pelgrims waaronder vele jonge Spanjaarden die wel geluid meebrengen, maar het is wel gezellig in de kantine en buiten waar ook wij van genieten.

Om 10 uur 1 appje van Tonny W. , maar daar kom ik later op terug.

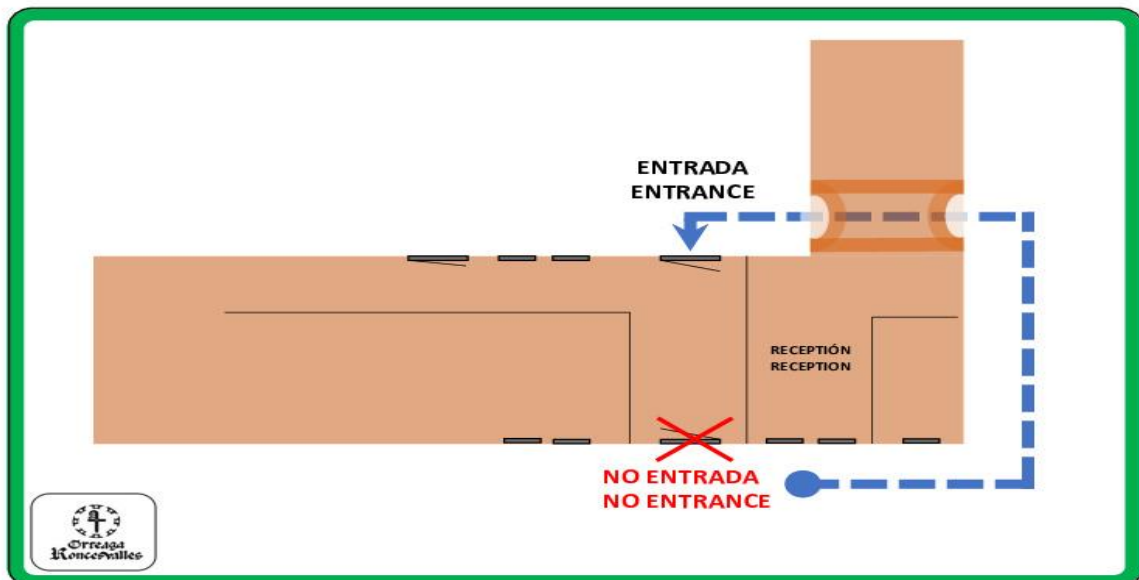
Donderdag 23 juli 2020

De pelgrims weer snel de deur uit, een ontbijtje met elkaar en nu met z'n 4en, Don is n.l gisteren binnen gewandeld uit Saint Jean Pied-de-Port. Hij draait meteen mee met de schoonmaak en we zijn dan ook snel klaar. Wij hebben grote verhalen over de Silo en willen er nogmaals binnen kijken, maar helaas ze hebben vandaag 1 vrije dag gekregen, wij krijgen wel 2 grote wassen van hen binnen en die doen we dan maar, ze zijn wel zo vriendelijk om er 2 x € 4,-- in te leggen. In de middag komen Donald en Gonny binnen wandelen uit Orisson en even later ook Steve uit Saint Jean Pied-de-Port. De

nieuwe ploeg is compleet. Verder is het rustig, dus niet veel meegemaakt, we besluiten vandaag dat we zaterdag weggaan en niet zondag, we moeten de nieuwe groep inwerken op vrijdag, maar willen hen niet constant op de vingers kijken, wanneer we 1 dag later weggaan moeten ze het ook zelf doen, dus voor de leeuwen ermee.

Wij hebben met z'n 3en twee goede weken gehad, we hebben hard gewerkt, helemaal niet veel gekletst met elkaar, maar elkaar wel geholpen daar waar nodig was en daar gaat het om, leuke en minder leuke pelgrims gehad, mooie verhalen van ze gehoord en gedeeld en plezier gemaakt en we hebben er allemaal een goed gevoel van overgehouden om de pelgrims het gemakkelijker te maken en hun te helpen. De samenwerking was weer als vanouds met de mensen hier, maar toch voel je wel een coronaspanning, hopelijk wordt alles weer snel normaal.

Affiche op de achterdeur .



2 e Fase

Periode 1

vrijdag 24 juli t/m vrijdag 7 augustus 2020

Hospitaleros:

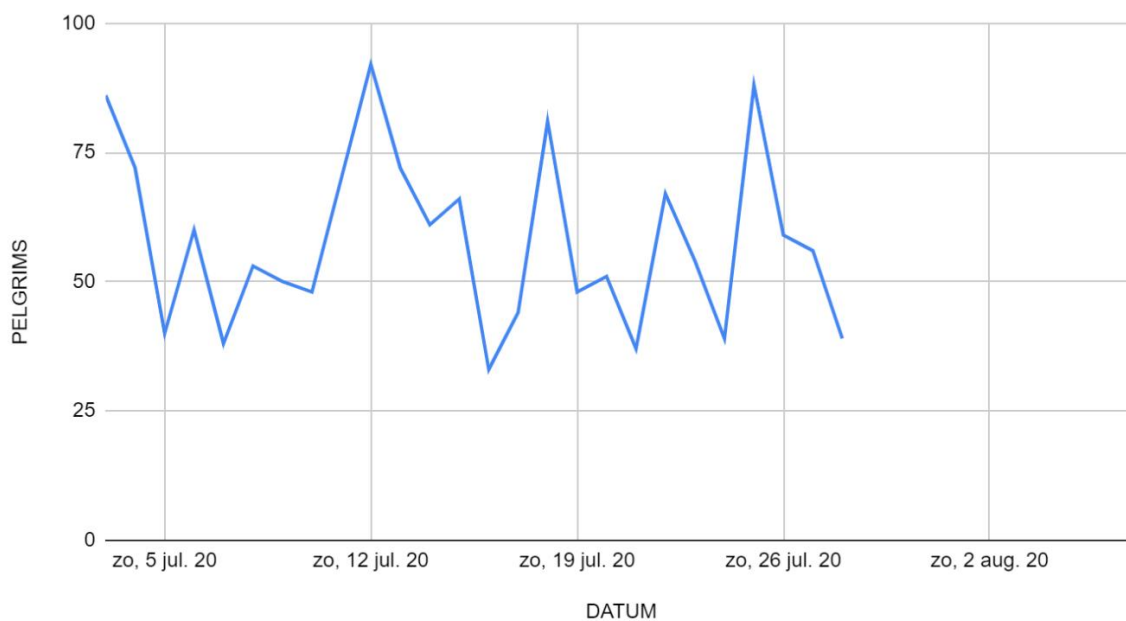
Steve Weatherell, Don Gabriel, Donald Ajibola, Gonny Dubbink Ajibola

Aantal pelgrims: 881



v.l.n.r. Marisol, Gonny, Don, Donald en Steve

PELGRIMS vs DATUM



Donderdag 23 juli

De pelgrims weer snel de deur uit, een ontbijtje met elkaar en nu even met z'n vieren. Don is nl. gisteren binnen gewandeld uit Saint Jean-Pied-de-Port. Hij draait meteen mee met de schoonmaak en we zijn dan ook snel klaar. Wij hebben grote verhalen over de Silo en willen er nogmaals binnen kijken, maar helaas ze hebben vandaag een vrije dag gekregen. Wij krijgen wel twee grote wassen van ze binnen en die doen we dan maar, ze zijn wel zo vriendelijk om er 2 x € 4,-- in te leggen.

In de middag komen Donald en Gonny binnen wandelen uit Orisson en even later ook Steve uit Saint Jean-Pied-de-Port, de nieuwe ploeg is compleet.

Verder is het rustig, dus niet veel meegemaakt. Groep 0 besluit om zaterdag weg te gaan en niet zondag. We moeten de nieuwe groep inwerken op vrijdag maar willen niet constant op hun vingers kijken. Wanneer we één dag later weggaan moeten ze het ook zelf doen.

Wij hebben met z'n drieën twee goede weken gehad. We hebben hard gewerkt, helemaal niet veel gekletst met elkaar, maar elkaar wel geholpen daar waar nodig en daar gaat het om. We hebben leuke en minder leuke pelgrims gehad, mooie verhalen van ze gehoord en gedeeld en plezier gemaakt. We hebben er allemaal een goed gevoel aan over gehouden om het de pelgrims gemakkelijker te maken en hen te helpen. De samenwerking was weer als vanouds met de mensen hier, maar toch voel je wel een coronaspanning, hopelijk wordt alles weer snel normaal.

Vrijdag 24 juli

Steve: Vandaag de wissel van de wacht. Wij hebben met z'n zevenen de schoonmaak verricht in 60 minuten en wij nieuwelingen (3 van de 4) hebben veel geleerd van Equipo Cero. Wij zijn ook begonnen met onze eigen systemen te bedenken en onderling te bespreken (in overleg met Marisol uiteraard). Ik vond het een lange dag maar ook heel boeiend: het uitzwaaien, ontvangen, vragen beantwoorden, maar ook veel zitten wachten, want we hebben alleen maar één slaapzaal gevuld met pelgrims op Corona afstanden, dus



40. Wij vonden de lunch verrukkelijk en hebben 's avonds een kleine maaltijd gegeten. We mochten ook de put bezoeken waar de archeologen de botten van vermoedelijk 12 eeuwen aan het opgraven zijn.

Nadat de pelgrims in bed waren, begonnen wij onze taakverdeling te bespreken. We kwamen een eind en besloten om het morgen verder uit te werken. Het was laat geworden en we moesten slapen.

Zaterdag 25 juli

Steve: Rond 7 uur was de oude Equipo al vertrokken richting Nederland en wij werden de verantwoordelijken. Marisol en Paula kwamen allebei werken vandaag om ons in te werken. Het was een dag van veel meer pelgrims en allerlei uitzonderlijke gevallen die wij samen met hen mochten oplossen. Een van mijn eerste ervaringen in de Mostrador was een Koreaans stel, wonend in Frankrijk, die alleen hun eigen taal beheerste. En ze hadden apart gereserveerd (achteraf gezien, misschien was het geen stel, maar dat kwam door de taal). Wij zijn nog aan het leren en zoeken steeds nieuwe taken om alles te weten te komen. Gelukkig duurde de schoonmaak niet te lang, omdat maar één slaapzaal was gebruikt. Maar we weten dat morgen alle 3 slaapzalen worden gebruikt. Meer pelgrims betekent ook meer wangedrag. Velen kwamen op het nippertje binnen om 22 uur. 15 minuten later werd er aangebelld door twee Italiaanse vrouwen die de schuld gaven aan het restaurant. Wij maakten een rondje om een paar mensen te herinneren dat anderen al sliepen. Onze avondbespreking duurde tot bijna middernacht, omdat we moe waren en nog een hoop te plannen hadden.

Zondag 26 juli

Gonny: Vanwege de 'grote' drukte (87 pelgrims) moest de derde verdieping ook schoongemaakt worden. Dit, samen met het ontsmettingsprotocol, maakte dat we pas na 12 uur klaar waren. Voortaan zal Marisol 'haar' mensen inschakelen voor de badkamer op de derde als die gebruikt wordt.

's Middags arriveerde een Italiaanse moeder met haar 2 dochters. Ze brachten eerst fietsen met nagenoeg ongebruikte banden, daarna liepen ze een paar keer de binnenplaats over met koffers, beautycase, rugzakken en tassen. We keken belangstellend toe. Gaan zij echt de Camino doen? Hoe komen ze hier met al die spullen? Moeder spreekt alleen Italiaans, ze blijft rustig doorpraten, ook al begrijpen we haar niet. De oudste dochter, 11 of 12 jaar, spreekt een paar woorden Engels, en zij is de boodschapper. De vader heeft hen gebracht met de auto (uit Italië?) en ze gaan fietsen naar Santiago. We zijn heel benieuwd hoe ze dat morgen gaan doen met de bagage.....

Er komen niet al te veel pelgrims. Als een pelgrim zegt dat hij uit Barcelona komt, zijn we een beetje huiverig, vanwege de coronasituatie. Dit blijft op de achtergrond wel een dingetje, dat coronagedoe, telkens je mondkapje op, dat het hier en daar weer aanwakkert, dat er gedacht wordt aan het sluiten van de grens, etc. Maar meestal is het gewoon gezellig, onderling en met de pelgrims.

Maandag 27 juli

Gonny: Onze ploeg bestaat uit een internationaal gezelschap en dat vinden we erg leuk. Een Engelsman, een man uit Indonesië, een Nigeriaan en een Tukker (dat ben ik,) allen met een NL-paspoort. Donald, Nigeriaan, is de enige met jarenlange ervaring in Roncesvalles. Gelukkig kunnen we op zijn ervaring terugvallen. We zijn allen ook in meerdere of mindere mate perfectionistisch en eigenwijs, ha ha. Dat blijkt bij het schoonmaken, maar ook bij het



ontwerpen van het rooster. Na diverse probeersels van roosters, is ons idee verfijnd door Steve (de Engelsman) en in een Google Sheet gegoten, waarvan we de meest actuele versie op de telefoon kunnen aflezen. Een echte aanrader, die op het bureaublad voor elk equipe te gebruiken is. Door deze weldoordachte planning hebben we ook om beurten een uurtje vrij.

De Italiaanse moeder is met haar dochters van 7 tot 10 uur bezig geweest om alle bagage op de fietsen te binden.

Chapeau voor haar doorzettingsvermogen! We hielden het stiekem in de gaten, en zagen haar uiteindelijk wegfietsen. Hun Camino was van korte duur (denken wij). Ze fietsten achterlangs richting La Posada. De moeder had zelfs de koffers op haar rug bovenop de rugzak. Don die het menu ophaalde zag dat ze gevallen was bij La Posada. Even later zag hij haar bellen.

Dinsdag 28 juli

Gonny: Het ritme van wie-doet-wanneer-wat gaat steeds beter. Twee van ons hebben om 6 uur uitzwaaidienst, waarna de keukendienst en zaalronde een uurtje later kan beginnen. Dit doen we om en om.

Om 11 uur staat Don Valentin klaar voor de rondleiding. In het Engels vertelt hij ons liefdevol en met ingehouden trots over de kerk en het klooster en alle mooie, bijzondere dingen die we kunnen zien. Hij is blij met onze interesse en de kennis die vooral Steve en Don hebben over de geschiedenis van deze streek. Hij weet ons op tijd in de klokkentoren te krijgen. Met de vingers in de oren wiegt hij mee op de slagen die ons in de oren galmen. Het bijzondere van dit 'nieuwe normaal' met de mondkapjes is dat als het mondkapje afgaat om iets te drinken bijvoorbeeld, je verbaasd bent over het 'onbekende' gezicht, terwijl je al zolang naar diegene hebt geluisterd. We zijn zeer onder de indruk van alles wat we gezien en meegemaakt hebben.

Woensdag 29 juli

Gonny: We zijn direct na het ontbijt begonnen met het keren van de matrassen op de eerste verdieping en het eronder schoonmaken. Een pittig sjor- en sjouwwerk. Omdat we het voor het eerst doen, doen we er best lang over. We zitten pas om 12 uur aan de koffie en we blijven er maar zitten tot de lunch, te moe om heen en weer te lopen. 's Middags komt er een moeder met een gigantische rugzak (18 kg) een dochter van een jaar of 13 en een hondje. Ze zijn teleurgesteld dat ze niet mogen blijven met de hond. Ze rusten uit, het is erg warm. Ze is Pools, maar woont met haar gezin in UK na de wereld te hebben rondgereisd. Ze hebben een derde Credential voor haar man, die zelf niet de Camino kan lopen. Ze zegt de reden niet, maar moet er wel om huilen. Ze blijken een tent te hebben en mogen van Marisol blijven kamperen. Door de coronatoestand is dat niet meer 'normaal'. Ze zijn blij. Nog blijer worden ze van het idee dat ze morgen die zware rugzak met de Correos

mee kunnen sturen. Paula zoekt voor ze uit waar ze morgen zouden kunnen kamperen. Don vertelt haar dat haar tas daarvoor om 8 uur klaar moet staan voor de Correos. De avond verloopt verder rustig.

Donderdag 30 juli

Gonny: Vandaag is dweildag. Ken je die mop van die schoonmaaksters? Die was veel breder dan die van de Hospitaleros!

Helaas is onze Poolse niet op tijd opgestaan en heeft ze de Correos gemist.

We doen onze gebruikelijke ronde met schoonmaken. Het is leuk te merken dat routine vruchten afwerpt. Het gaat sneller. We zijn een fijn team, we werken soepel (en hard) samen tot het af is.

Omdat het 's avonds na negenen heel rustig is in de Mostrador, besluiten we ons dag-evaluatie-rondje daar te houden. Dat werkt prima. Het zorgt ervoor dat we na tien nog even wat drinken en dan op tijd naar bed kunnen. De lange dagen en het voortdurend bezig zijn is best vermoeiend.

Vrijdag 31 juli

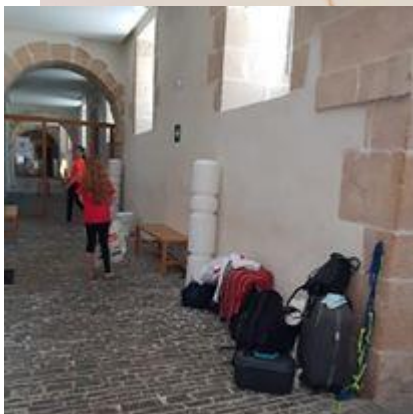
Steve: We hadden vanochtend drie rugzakken aangenomen van pelgrims die over twee dagen pas gaan lopen. De zakken staan zonder kaartje in de Correos ruimte. We kwamen er te laat achter dat dat echt niet mag. Dit valt niet onder een verzekering en is daarom heel onwenselijk.

Vandaag en morgen zouden de drukste dagen van het jaar worden, in niet-coronatijd. De teller is op 55 blijven steken. Dus alleen één gang op de tweede verdieping.

Er komen veel pelgrims uit de bus, dat is even heel druk in de hal en lastig om 1,5 m afstand te houden.

Zaterdag 1 augustus

Steve: Vandaag was de drukste dag die wij hebben meegemaakt, zoals voorspeld door Marisol. Maar toen ik het als 'druk' aan haar beschreef, zei ze: "Het is pas druk als de rij mensen tot aan de kerk strekt en wij mensen moeten wegsturen. Nu is het saai". Het toegestane maximum is 90 pelgrims hoewel er meer bedden zijn die op een gezonde afstand van elkaar staan. En het was ook regenachtig. De pelgrims kwamen nat binnen dus we verwachtten een drukke dag in de wasserij en het was ook zo. Een pelgrim vertelde mij dat Duitse mensen niet meer verzekerd zijn in Navarra vanwege de code oranje die uitgeroepen is. Aan het einde van de dag waren we 'vol' en wij ontvingen ook berichten dat er nog een paar verdwaalde pelgrims uit de bergen zouden komen struikelen, maar we hebben ze niet gezien. Geen paniek dus.



Zondag 2 augustus

Steve: Omdat mijn verjaardag in de zomer is, ben ik altijd op vakantie en hoef ik er verder geen aandacht aan te besteden. Ik zei dus niks, maar Marion, mijn vrouw kent Donald en gaf het nieuws desondanks door. Gevierd dus. Waarom mocht ik het ontbijt niet klaarmaken zoals ingepland? Omdat Gonny voor ons heerlijke pannenkoeken bakte (mijn favoriete ontbijt). 's Avonds de Mis in de kerk bezocht, mondkapjes moesten steeds aan en uit voor de hostie en de wijn. Er zijn ook andere dingen gebeurd: het was een drukke dag, bijna even veel pelgrims als gisteren. We hebben weer de derde verdieping bijna gevuld (Corona-tijd record).

Gonny: Toen ik deze ochtend om 11 uur de vuilniszakken wegbracht kwamen er drie mannen met

schotse rokken het pad aflopen. Ze liepen van Saint Jean naar Pamplona in één dag! Geld ophalen voor kinderen met kanker. De rok was een 'uniform' van hun organisatie voor hulp



aan gehandicapten. Op hun rokken waren hun eigen namen geborduurd. Met trots wijzen ze erop dat ze BeerMenZ heten. De mannen zien er stralend en gezond uit, ze huppelen de heuvel af naar La Posada.

Toen we daar later het menu gingen halen, hadden ze net hun ontbijt op en dronken daar inderdaad een glas bier

bij en buiten zagen we ze staan roken! Ongelofelijk, roken en bierdrinken en dan zo'n conditie hebben dat ze in één dag van Saint Jean naar Pamplona kunnen lopen.

Maandag 3 augustus

Steve: Vandaag leerde ik hoe later mensen aankomen, hoe groter de problemen zij zullen veroorzaken voor ons met ongewone verzoeken ("ik wil mijn merino sokken apart laten wassen") of omstandigheden ("wij zijn hierheen gewandeld uit Saint Jean met onze 3 kinderen van 10, 8 en 1 jaar en mijn vrouw gaat nu terug liften in het donker om onze auto te halen. Heeft u misschien melk voor de huilende baby?"). Uitgerekend op de avond dat wij allemaal een sterke behoefte hadden om vroeg naar bed te mogen gaan. Verder went het uitstekend. Wij zijn in een mooie routine gekomen met volle dagen, maar hebben ook tijd om onze eigen dingen te kunnen doen: wandelen, shoppen etc. Don en ik zagen dat de deur van het museum open was en glipten naar binnen om een prachtige Vlaamse triptiek en wat mooi goud te bewonderen.

Dinsdag 4 augustus

Gonny: Vanochtend stond de Guardia Civil aan de deur, Spaans sprekend. Ze informeerden of er problemen waren met pelgrims. Nee hoor, gelukkig geen



problemen. Ze gaan alle herbergen langs de Camino af. Fijn dat ze belangstelling hebben en niet wachten totdat er echte problemen zijn voordat ze komen.

Woensdag 5 augustus

Gonny: We maken de anderhalve verdieping snel schoon, met dweilen en al, om op tijd bij Don Valentin te zijn. We krijgen een rondleiding in het museum en de

bibliotheek. Mooie oude dingen zien we, schilderijen, boeken met zilveren kaften. Ook een soort schaakbord van vakjes met daarin relikwieën, zelfs van Jezus en de maagd Maria. Als we Don Valentin tenminste goed hebben begrepen. We merken op dat de jaartallen in de vitrines niet helemaal kloppen, net als de nummers bij de verschillende objecten. Misschien dat de relikwieën in de overlevering sinds de 13^e eeuw ook wat zijn verward. De bibliotheek van het klooster imponeert door de grote hoeveelheid heel oude boeken. Onder andere een kleurenkopie van Het Roelantslied. Ook een kast vol met immens grote boeken met in leer gebonden bladen, die we niet eens kunnen optillen zo zwaar. Een fotogeniek inkijkje in de middeleeuwen, waarin ze deze boeken maakten en lazen.

Donderdag 6 augustus

Steve: Het einde is in zicht. Wij worden nog steeds efficiënter met de schoonmaak: onvoorstelbaar dat we eerder in de periode pas tegen 12 uur klaar waren. Gonny en ik konden de tijd vinden om een wandeling te maken in de buurt van een plaats die Paradiso heet. Het was inderdaad heel mooi. Het weer wordt warmer en wij verwachten dat de pelgrims vermoeider aan zullen komen. Vandaag kwamen de eerste twee leden van de nieuwe ploeg: Margreet en Annemarie. De andere twee leden komen zaterdag pas aan vanwege de afzegging van de ingeplande Hospitaleros. Morgen komt Ria als tijdelijke aanvulling en Don en ik werken een dag langer door (een soort Equipo 1.5 als tussenfase naar Equipo 2).

Vrijdag 7 augustus

Steve: Het is begonnen als een normale dag, met Steve en Don als wekdienst aangevuld met Annemarie. De pelgrims waren net weg en we hoorden een piepgeluid van de alarmkast. Niets aan de hand: er hangen instructies in het Nederlands om hem stil te krijgen. Maar toen barstte de hel los: een keihard alarmgeluid, alarmcentrale aan de lijn, maar er leek op dat moment niets aan de hand te zijn. Voor de zekerheid werd Marisol gebeld. Zij kwam meteen, in haar pyjama! "Wat is dat vreemde geluid achter de deur van de voorraadkamer?" Het bleek een enorme lekkage van de warm waterleiding te zijn. Het lek zat in de buurt van het Hospitalero vertrek, maar wij hadden het niet veroorzaakt. Nu, 5 uur later, lijkt het opgelost te zijn, zij het wel met grote gaten in de muur bij ons en in het plafond beneden. Inmiddels is Equipo 1.5 compleet. Ria is hier en wij draaien de dienst nu met zijn vijven. We hebben onze laatste lunch gegeten met Gonny en Donald en roerend afscheid genomen. We waren een hecht team dat altijd klaarstond om elkaar te helpen en we zien ernaar uit om met elkaar een herfstwandeling te maken in Nederland.





2 e Fase

Periode 2 Vrijdag 7 augustus t/m Vrijdag 21 augustus 2020

**Hospitaleros: Annemarie Hens-Weenink, Margreet de Vries, Ineke van Hattem,
Maarte van Hattem, Ria Bindels , (eerste dagen)**

Aantal pelgrims 868 (ongeveer)



v.l.n.r. Maarte, Ineke, Margreet en Ria



v.l.n.r. Maarte, Ineke, Annemarie, Marisol, Margreet

Vrijdag 7 augustus

Het eerste groepje van Equipo 2 is inmiddels gearriveerd. Margreet en Annemarie vielen meteen met hun neus in de boter: Een enorme lekkage in een waterleidingbuis. Het water kwam uit stopcontacten en lampen en was niet te stelpen! Gelukkig zijn er ook in het schone Baskenland loodgieters! Na enige uren is het probleem verholpen. Maar de schade was enorm! De hele middag hebben er zakjes met weggooilakens op banken en muurtjes buiten liggen drogen. Aan het eind van de dag was Marisol versleten en hadden wij het gevoel dat we deze doop goed doorstaan hadden.

's Avonds om kwart over 11 werd er gebeld: Een Portugees stel smeekte om onderdak! We hebben ze een bed gegeven en streng toegesproken. In het donker, dwars door een luid snurkconcert zijn ze naar hun bedden begeleid..... Hun dankbaarheid was groot!

Zaterdag 8 augustus

Onze Hospitalero Don is vanochtend als pelgrim vertrokken. Steve die ons nog een dag langer geassisteerd heeft, is vanmiddag vertrokken. Ria is gisterochtend vanuit Los Arcos hier aangekomen en zal tot dinsdag blijven. Inmiddels zijn Ineke en Maarte uit Nederland gearriveerd en hebben we volwaardig team samen met Margreet en Annemarie. De chaos van de enorme lekkage in de computerkamer en inschrijfruimte vanuit de badkamer van de Hospitaleros op de eerste etage is weggeëbd. Marisol was gistermiddag zo opgelucht dat de stroom, de waterschade, de elektriciteit precies op tijd gerepareerd was, zodat de pelgrims weer ingeschreven konden worden. De natte dozen met de enorme voorraad weggooi lakens zijn inmiddels allemaal in de papiercontainer gegooid. De lakens zitten in plastic kratten.

Er zijn elke dag wel enkele pelgrims die vergeten of na laten om de wegwerplakens om hun matras te spannen. Ze zullen dit nog iets nadrukkelijker tegen hen zeggen.

Er waren gisteren 77 pelgrims waaronder veel fietsers, met ook twee jonge Italianen met een tentje. Kamperen mag eigenlijk nog niet, na overleg met Edurne was het mogelijk. Ze werden door de Hospitaleros een beetje in de watten gelegd. Steeds moesten ze nog iets anders van hun fiets afhalen die inmiddels al in het fietsenhok stond en gingen wij weer met hun mee. De fietsen waren stevig op slot gezet met extra sloten en kabels. Vanochtend bij het ontbijt werd er gebeld, de jonge Italianen met hun tentje wilde vertrekken, hun fietsen stonden nog in het hok. Ze wisten de cijfercode niet meer en Maarte moest eraan te pas komen met zaag en tang om de kabel door te knippen. De eigenaar zeer verbaasd was, want



het was toch zo'n duur slot!
Een Duitse pelgrim kwam bij ons klagen dat de kip niet helemaal gaar was bij La Posada. Nu was hij heel ongerust dat hij salmonella zou krijgen. Het thuisfront was al ingelicht dat hij op het punt stond ziek te worden en hij wilde weten hoe hij ons kon bereiken als hij vannacht ziek zou worden. Margreet kom hem gelukkig geruststellen en zeggen dat wij

alles zouden doen om hem te helpen voor het geval dat. 's Middags in de wasserij had hij ook al veel extra hulp van ons nodig bij zijn handwasje. Wat moest hij doen als zijn kleding ingezeept was en daarna... en daarna.. Toen alles eindelijk klaar was en buiten hing te drogen zijn wij vergeten te zeggen dat, als het eventueel zou gaan regenen, hij zijn was naar binnen moet halen. En ja hoor, de mooie warme zomerdag eindigde 's avonds met een regen en onweersbui en zijn was hing nog buiten. Sommige pelgrims zullen nog veel levenservaring opdoen tussen Roncesvalles en Santiago is te hopen. In totaal waren er 77 pelgrims.

Zondag 9 augustus

Een opgefriste wereld na het onweer van vannacht, wat wel een piepend alarm in de keuken tot gevolg had, maar na enige keren resetten heeft Maarte het probleem opgelost. Ook onze bezorgde Duitse pelgrim is niet ziek geworden en na enige opstart onduidelijkheden is ook hij vertrokken. Na het lekkere ontbijt aan de schoonmaak, wat ondanks de minder pelgrims toch een hele klus is omdat alle bedden gesopt moeten worden op plekken waarvan je denkt dat ze aangeraakt zijn. Vandaag beginnen we ook aan het schoonmaken onder de matrassen van de 1^e compartimenten, waarbij het ons streven is in deze periode de ronde gedaan te hebben. Het is nog even uitvogelen hoe dat het best en het snelst kan. Na afloop denken we het gevonden te hebben en dit gaan we morgen uitproberen.

Na de koffie zijn Annemarie en Ria in de auto gestapt om in het dal na Burguete aan een riviertje te verpozen. Mooie rit en mooie omgeving. Wel de tijd in de gaten houden want om 1 uur aan tafel in la Posada, maar dat is gelukt. Lekker gegeten en dan snel weer aan de slag.

De taken zijn verdeeld en ieder doet z'n ding, het loopt prima. Door het warme weer komen de pelgrims wel wat later binnen dan de een wat meer uitgeput dan de ander, zoals de laatst binnen gekomen Fransman die wel aardig op z'n tandvlees liep en dan moest hij ook nog snel zijn om wat te kunnen eten. Maar het is gelukt, ook voor hem.

Tijdens de nazit toch weer 2x naar beneden ontmoeten voor pelgrims die de tijd vergeten, maar ook dat hoort erbij. Er zijn er vandaag 51 binnen.

Maandag 10 augustus

Na het uitzwaaien van de pelgrims, worden we verrast met een prachtig en met liefde door Ria aangekleed ontbijt. De getekende gezichtjes op de sinaasappels lachen ons toe. Wat een mooie start van de dag! Komt het daardoor dat de schoonmaak zo soepel verloopt? Of zijn we nu al een goed ingewerkt team geworden?

Er komen veel meer pelgrims aan dan gisteren; in totaal komen we 's avonds op 71 uit.

Hadden we niet verwacht! Maar alles verloopt soepel. Mooi ook om te zien hoe pelgrims elkaar helpen. Bijvoorbeeld een Spaans meisje dat een Duits meisje overal meehelpt....

Een uur nadat Marisol naar huis is, staat opeens de Guardia Civil op de stoep. Ze willen een overzichtslijst van de pelgrims die hier vannacht verblijven. Die kunnen wij niet uit de computer toveren. Dus even later is Marisol er weer om dit op te lossen. En dat gaat probleemloos.

En dan is er nog een bed dat twee keer uitgegeven is. Een nieuw bonnetje en een nieuw laken: opgelost!

Bij de nabespreking staan we even stil bij het naderende afscheid van Ria, die morgen weer teruggaat naar Los Arcos. Erg fijn dat ze hier was! We gaan haar missen.



Dinsdag 11 augustus

Vanmorgen hebben we hadden we eigenlijk te weinig tijd om de herberg in orde te brengen. De 1^{ste} en tweede etage waren volledig bezet. Goed, we klaren de klus. We zijn mooi op tijd voor een lekker bakje koffie bij Casa Sabina.

Om 11 uur kregen we een rondleiding in de Silo. Welbekend bij de Hospitaleros. Een groep archeologen is daar bezig met in kaart brengen van alle overledenen, om zodoende een stuk aan toch al rijke geschiedenis van Roncesvalles toe te voegen. Ze hebben bijvoorbeeld geen idee hoe oud de Silo eigenlijk is. Ze hebben wel een vermoeden (8^{ste} eeuw), maar dat moet wel wetenschappelijk bewezen worden. De afgelopen week hebben ze een aantal vermeldingswaardige vondsten gedaan: een het skelet van een vijf jarig kind (kunnen ze bepalen door te kijken naar het gebit). Het kind heeft van de prior ook een naam gekregen: August. Ook vonden ze een aantal knopen van soldaten uit het 1ste en 111ste regiment van het Spaanse leger en ook knopen van het Franse leger.

Ze hebben nu ongeveer 1 meter afgegraven. Ze verwachten dat het ongeveer 8 meter diep is. Het is nog even scheppen...

Na de middag hebben we helaas afscheid moeten nemen van Ria. Wij staan dus nu met 4 Hospitaleros voor een geweldige klus. En het is druk vandaag!

In de middag komt er een groep van 3 families, met hun kinderen, aan. De oudste was +/- 12 en de jongste kon nog maar net lopen. Ze hadden het hele stuk vanaf Orisson gelopen. Een ongelooflijk knappe prestatie!

De lijst van reserveringen was enorm: 71! Onder deze reserveringen zat een groep 30 jongeren! Ze slapen gelukkig van de pelgrims wel afgezonderd, op de derde etage. Bij binnenkomst werd erop geattendeerd om goed de handen te wassen. Dat deden ze keurig. Maar vervolgens gaven ze elkaar een hug. Hoezo Corona?

Om half zeven kwam er een Fransman binnen, die twijfelde of hij hier zou overnachten of liftend naar Saint Jean- Pied- de- Port terug zou gaan. Uiteindelijk toch besloten om te blijven. Vervolgens kwam hij met de vraag of wij een oplader hadden voor zijn telefoon. Deze hebben we uitgeleend. Daarna kwam hij met de vraag of we geen zeep voor hem hadden. Ook deze uit onze eigen voorraad (Ineke) gegeven. Tenslotte was hij verbaasd dat hij een landsgrens over was gegaan. Roncesvaux is toch immers Frankrijk? Hoe onvoorbereid kun je aan een pelgrimage beginnen. Om 10 uur zaten we tot het laatste bed toe vol.

Woensdag 12 augustus

We zijn nu nog maar met zijn vieren en er is VEEL schoonmaakwerk. Als er 90 bedden beslapen zijn moeten toch alle matrassen worden gezogen en wordt ook al het houtwerk afgenomen en worden alle compartimenten gewabberd. We werken als paarden en merken dat we goed op elkaar afgestemd raken. Bij Casa Sabina wacht Don Valentin al op ons voor de rondleiding in de bibliotheek. Don Valentin heeft vandaag veel aan zijn hoofd: ook 4 familieleden vragen zijn aandacht. Bovendien zijn er de nodige telefoontjes. Zo wordt deze rondleiding een beetje een haastklusje. Na de bibliotheek brengen we nog een bliksembezoek aan het museum. Maar ook een snel rondje maakt je stil van respect en gedachten over het vroegere Roncesvalles. Na een grapje over Corona haast Don Valentin zich naar de gouden Corona's in het museum. Spraakverwarring kan zo grappig zijn! Na om de beurt onze handen geschrobd te hebben in het kloostertoilet, zijgen we om 10 voor 1

neer in de ontvangstruimte van Don Valentin voor het traditionele glaasje Patxarán. De familie van de Don doet mee door wel het koekje te eten.....

De middag verloopt rustig. Een Deense jongen met Viking uiterlijk vertelt iets over de beëindigde relatie met zijn vriendinnetje. Samen de Camino lopen is een krachtproef voor relaties. We wisten het ook eigenlijk al

Donderdag 13 augustus

Je kan merken dat het minder warm wordt, de mensen hebben 's morgens minder haast om te vertrekken. Maar de laatste pelgrim een Nederlandse jongen, die al aangegeven had moeite te hebben met vroeg opstaan, was toch netjes om 8 uur als laatste de deur uit. Ook onze jongerenafdeling is netjes georganiseerd en zijn om 8 uur weg voor hun opdrachten en het is opvallend hoe aangepast aan het pelgrimsleven ze zijn, na 10 uur is het rustig, of ze slapen is



wat anders. Voor ons tijd om te ontbijten en om 8.30 uur aan de slag met schoonmaken, onze taakverdeling is prima dus het loopt perfect en we hebben zelfs nog 3 compartimenten een extra beurt kunnen geven. De wegwerplakens baren ons wel zorgen, ze zijn dun, zitten er vaak halfbakken omheen zodat de blauwe overtrekken snel vuil worden. Je kan ze 1x keren maar iedere dag zitten er toch een stuk of 4 in de was omdat die echt niet meer kunnen. Soms krijg je ze al niet meer helemaal schoon. Het lukt ons om na de koffie wat vrije tijd te hebben tot de lunch. Vandaag onze laatste dag eten bij la Posada. Het wordt vandaag niet druk, maar 13 reserveringen en uiteindelijk 48 personen om te slapen, waarbij de laatste 2, 2 meisjes met fietsen hijgend om 5 voor 10 aankwamen, dus al met al om 22.15 naar boven. Omdat er een koude mist was is niemand blijven hangen in de bar en hoefde we geen enkele keer naar beneden om de deur te openen.

Vrijdag 14 augustus

Na het ochtendritueel – bye bye pilgrims, ontbijt en poetsen, poetsen, poetsen – wandelen we naar Burguete. Prachtig weer, heerlijke wandeling. Bij aankomst in Burguete ontmoeten we twee Franse pilgrims met twee mooie Pyreneese berghonden. Ze zijn onderweg naar Roncesvalles. Na onze wandeling door het dorp en de koffie bij de bakker, lopen we terug. Ze zitten nog steeds op hetzelfde bankje aan de rand van Burguete. Pas tegen een uur of vijf komen ze bij onze Albergue aan. Ze willen graag kamperen. Paula legt ze keurig uit dat dat standaard niet mag (Corona). Ze wil met Edurne overleggen. Maar de Fransman wordt meteen boos en begint te schelden en te schreeuwen. Paula blijft vriendelijk en probeert hem te kalmeren. Maar hij stormt al schreeuwend naar buiten. Wat later komt zijn vrouw naar binnen voor een stempel. De vraag om het formuliertje in te vullen, levert ook bij haar boosheid en geschreeuw op. De stempel krijgt ze, ook zonder formulier. Na 5 minuten wil Paula het gesprek buiten hervatten en de boel wat sussen (en toch een kampeerplek aanbieden). Maar voordat ze iets kan zeggen, wordt ze getrakteerd op een scheldpartij, waar de honden geen brood van lusten. De man blijkt ook een woordje Nederlands te spreken. En met een over het plein schallende “godverdomme” verdwijnt hij van het toneel.

Dan is de rust wedergekeerd. Het lijkt een rustige avond te worden. Maar er staat ons nog een verrassing te wachten... Rond half 10, ziet Margreet dat de automatenruimte blank staat. Waar komt dat water vandaan? Maarte, op z'n knieën op een vuilniszak, ziet dat er uit een van de frisdrankenautomaten water druppelt. We moppen de vloer en zetten een bakje onder de drup. Maar dat is na een kwartiertje al half vol. Zo kunnen we de nacht niet in. Toch maar Marisol bellen. Even over 10 staat er iemand die service verleent aan de automaten. Zij kan het probleem echter niet verhelpen. Morgen komt er een monteur. Voor nu gaat de automaat uit, en druppelt nog een tijdje na. En zo is het 11 uur geworden voordat we aan onze glaasje wijn beginnen.

Zaterdag 15 augustus

Naast corona (wantsen) hebben we ook nog gewone bedwantsen. Er lagen heel veel dode wantsen, maar er was ook nog een wants die wat bloed bij zich had. Voor de zekerheid hebben we toch maar het stoomapparaat gepakt en de wantsen gekild.

Toen wij richting Roncesvalles reden waren er een aantal landen die Navarra op code oranje hadden gezet. Nederland op dat moment nog niet. Je kon voorspellen dat Nederland zou gaan volgen. En inderdaad vandaag zette Nederland Navarra ook op oranje. Dat wil zeggen dat we wel kunnen blijven, maar dat wij bij terugkomst in Nederland 14 dagen in quarantaine moeten. Op dit moment is het onduidelijk of na ons nog een andere groep komt. Wordt vervolgd...

O ja, de automaten zijn gerepareerd.

Zondag 16 augustus



Gisteren (Maria-Hemelvaart) nog genoten van een mooi folkloristisch optreden van Baskische muzikanten en een danser, vandaag is de stemming mineur.... Hans Perik belt ons onder de maaltijd bij Sabina om ons te vertellen dat groep 3 definitief niet komt. De vraag is bovendien: wat

gaan jullie doen? Wij hadden ons nog niet gerealiseerd dat er ook een andere keus zou zijn dan onze dienst afmaken tot vrijdag. Maar ook toen we ons dat wel realiseerden besloten we te blijven tot en met de maaltijd van vrijdagmiddag en dan allemaal te vertrekken. Hans Perik zal ons een lijstje met actiepunten sturen om de zaken hier zo goed mogelijk af te sluiten. Zelf maken we intussen ook een lijstje: geen bestellingen meer, koelkast leegmaken etc.

Bij de gasten zijn regelmatig gezinnen met kleine kinderen die dan met popjes en kleurpotloden op de gang aan het spelen zijn: schattig! Alle bewondering voor ouders die dit aangaan met hun kinderen. Ook spotten we weer af en toe Koreanen, rechtstreeks uit Korea.

Marisol geeft aan een beetje verdrietig te zijn over de gang van zaken. Ze begrijpt dat de Hospitaleros na ons niet zullen komen maar ze heeft grote zorgen over hoe het verder moet met de pelgrims en de Albergue. Via, via, bereikte ons het mailtje dat Janine aan de Equipos 3 t/m8 stuurde. Een mailtje waarin we voor het eerst duidelijk lazen dat het hospitaleren definitief afgelopen is voor de rest van dit jaar.

Maandag 17 augustus

Vandaag ontbijtdienst dus 'n uurtje "uitslapen" eerst koffie voor de vroege wekdienst. Om 8.15 met veel moeite een Italiaanse pelgrim naar buiten kunnen werken. Na ons ontbijt weer aan het schoonmaken en ondanks dat de 1^e en 2^e etage vol waren toch nog 3 cabines de broodnodige extra schoonmaakbeurt kunnen geven dus ook onder de bedbodems schoonmaken. Gelukkig geen bedwantsen meer gezien dus morgen kunnen de bedden weer vrijgegeven worden. Bij Casa Sabina worden we weer heerlijk verwend, dat maakt het harde werken helemaal goed. Bij terugkomst snel de gewassen hoezen weer om de matrassen. Hoezen wassen is nu vaak nodig, elke dag zijn er wel een aantal erg vuile blauwe hoezen. Het systeem van de wegwerplakens vinden wij niet echt een succes, mensen doen ze er slordig omheen dus na n paar x omdraaien liggen ze ernaast, zetten de inhoud van hun rugzak

uitgebreid op het lege bed en daarbij gaat van alles mis. Wat dat betreft zijn de witte hoezen efficiënter.

Vandaag een slechtziende Duitse pelgrim en 'n gevallen Franse mevrouw. Onze verzorgende taken kwamen goed aan bod, maar beide waren vol lof en waardering dus dat is ook wel eens leuk om te horen.

Na het eten alvast begonnen met de lijst van afsluitende taken voor vrijdag en de spullen in de kast en de drankvoorraad uitsorteren en in kratten gedaan om af te geven bij Marisol.

Dinsdag 18 augustus

Vandaag een dag met bijzondere gasten en bezoekers. Als we terugkomen van de lunch is er een Peruaanse priester aangekomen. En niet veel later arriveren er 4 Italiaanse priesters. Die laatsten vragen erg veel aandacht. De Italiaanse vragen vliegen ons om de oren. We proberen ze te begrijpen en in een mix van Frans, Engels, Spaans en een vleugje Nederlands te antwoorden. Moeizaam... Ze vertrekken naar boven. Een uurtje later zijn ze weer terug, en willen ergens de mis doen. Maar dat kan niet zonder toestemming van don Bibiano of don Valentin. En die zijn vanmiddag niet thuis. Uiteindelijk gaan ze mee voor, in de mis van 20.00 uur; samen met onze lokale priesters en de Peruaanse priester. Het is druk op het altaar!

Een andere gast: Johny Walker. Via het genootschap was zijn komst al aangekondigd. En omdat hij een goede relatie van het genootschap is, én over de Camino schrijft, wilden wij graag een goede indruk bij hem achterlaten. Hij had aangegeven geïnteresseerd te zijn in hoe we omgaan met COVID. Dus de hele middag uitzonderlijk ons best gedaan om aan de maximaal-4-mensen-regel te voldoen. Maar hij kwam pas tegen 7 uur. En dan is het vaak sowieso erg rustig. Uiteindelijk werd het een geanimeerd gesprek met ons en Marisol, waarbij we een goed beeld van Roncesvalles/COVID konden schetsen. Voor ons gevoel ging hij tevreden en met een positieve indruk weer weg.

Woensdag 19 augustus

De rust is een beetje wedergekeerd. Het lokale team heeft al plannen gemaakt hoe ze onze taken gaan overnemen. Het is de bedoeling dat don Bibiano in onze Jefe slaapkamer gaat overnachten. Wij zijn benieuwd hoe het gaat met de pelgrims die na 22,00 uur voor de deur staan...Op het eind van de avond is het vrij onrustig op de gangen. Er wordt gekaart en gekletst. Toch is na 10 uur rustig op de zalen.

Donderdag 20 augustus

De dag staat in het teken van het naderende afscheid. Omdat er na ons geen groep komt hospitaleren, werken we naast de gewone klussen het lijstje af wat Hans Perik ons zond: De computer mee, het geld mee, de usb sticks mee, de wijn mee, de koelkast leeg enz. We ruimen alvast onze eigen spullen op en poetsen de badkamer, de keukenkastjes en de huiskamer. Een geweldige prestatie is geleverd door Maarte en Annemarie. Zij samen hebben kans gezien om stap voor stap alle bedbodems en -bakken schoon te maken en de matrassen te keren. Vandaag waren de laatste compartimenten aan de beurt. Daarmee vinden we dat we de zaken keurig achterlaten voor het team van het klooster.

Het was weer warm vandaag. Veel jonge mensen doen een stukje van de Camino. Ze lopen soms in groepjes en hebben veel plezier. Een probleem blijft dat ze niet kunnen pinnen. Er wordt vaak uit alle hoeken en gaten geld getoverd om hier toch te kunnen slapen!

Zij en wij vinden het maar moeilijk wennen aan die plakkerige zweterige mondkapjes.

Hospitaleros en pelgrims kunnen elkaar soms slecht verstaan omdat door de mondkapjes allerlei aspecten van communicatie onzichtbaar en onhoorbaar zijn. Op de valreep maken we nog mee dat om 5 voor 10 een groep van 7 ingecheckte Franse jongens het pand weer verlaat! Ze gaan elders slapen, delen ze aan de Hospitaleros mee. Ze vragen niet om geld. En de verbijsterde Hospitalero van dienst laat hen maar gaan.

We kijken uit naar de tijd dat alles weer gewoon is en we weer ontspannen en niet bang voor aanrakingen en andere nabijheid hoeven te zijn. Equipo 2 had het goed met elkaar. Het was verrassend hoe we op elkaars pad kwamen. Het werk was veel en niet altijd gemakkelijk, het evenwicht tussen het werk in de ochtend en het middagwerk was niet goed te vinden. Maar we hebben ons er goed doorheen geslagen.



Met gemengde gevoelens nemen we afscheid. Een raar hospitaleerseizoen is voorbij.

Het corona jaar. Bepaald geen kroonjaar...

Morgen weer naar huis.

Hasta luego, tot betere tijden!